

DNS

INGENTING AV MEG

Kan man slippe unna den man var en gang?

Kjære publikum,

Det er en glede omsider å kunne invitere dere til å oppleve Arne Lygres forfatterskap på Den Nationale Scene. Arne er blitt en global bergenser med en helt egen tone i sitt forfatterskap.

Arne Lygre har skrevet mye om menneskelige relasjoner, og det er kanskje måten han gjør det på som er den største kvaliteten i dramatikken hans. Gjennom teksten skaper han et sterkt nærvær kombinert med betraktning og distanse. Vi blir med på personenes opplevelse av seg selv og sine liv - og deres refleksjoner rundt dette.

Kveldens dramatiker har et stringent språk. Det er til tider minimalistisk eller knapt. Men det er ikke et lammet eller resignert språk. Det er tvert imot et ganske voldsomt handlende språk. Med språket handler vi mot og for hverandre og vi prøver å bygge identitet, fremstille oss og komme fri fra det

som vi ikke vil forholde oss til. Gjennom ordene gjør vi oss gjeldende, støter fra oss andre, eller prøver å komme nærmere oss selv og omverdenen. Slik er det også i møtet med et nytt menneske. Det kan være en fantastisk rus. En ny begynnelse. Muligheten for gjenfødelse. En ny sjanse til å redefinere seg selv og bygge seg opp gjennom den andres blikk.

«Ingenting av meg» starter i dette kraftfeltet. Men over det nye livet henger også skyggen av det man må legge bak seg.

Ane Skumsvoll får med dette sin største utfordring på DNS. Hennes rollefigur opplever en enorm tiltrekning og et skjebnefelleskap med en ny og yngre mann. En voldsom fortid velter imidlertid inn over de nyforelskede, samtidig som den første tidens sødme klinger av og det er på tide å komme tettere på hverandre.

Er det mulig å unnsnippe den man var en gang? Kan man heles og bli en ny utgave av seg selv sammen med et nytt menneske? Og kan man glemme hva man har gjort mot andre for å kunne være sammen med den nye?

«Jeg forsvinner» er en tekst som slo oss alle i bakken da vi leste den første gang, og vi vil særlig ønske instruktør Kamilla Bach Mortensen velkommen til Den Nationale Scene. Hun er en av Danmarks unge og spennende regitakter, og hennes oppsetning av Arne Lygres «Dager Under» i 2009 ble nominert til Reumertprisen i Danmark for beste forestilling.

Velkommen i teatret!

Agnete G. Haaland
teatersjef

Endelig der han burde debutert...

Av Finn Bjørn Tønder

Det var en tid bergenseren Arne Lygre ville ha vegret seg mot at noen av stykkene hans ble spilt på Den Nationale Scene i Bergen; i byen han vokste opp. I alle fall ville han ganske så sikkert ha vært i tvil i 2005.

Da var Arne Lygre opprørt over DNS. Først 10 år senere blir han endelig spilt i fødebyen sin.

Vi skal ikke rippe for mye opp i ordvekslingen mellom daværende teatersjef ved DNS og dramatikerens og forfatteren Arne Lygre fra Minde i Bergen. Helt kort hadde det seg slik at DNS-sjefen i 2005 ble spurt av Bergens Tidende om hvorfor han så sjelden spilte ny, norsk dramatik. Teatersjefen bekreftet da at han hadde avvist samtlige 85 manus han hadde fått tilsendt fra norske dramatikere de siste fire årene. Begrunnelsen var at de var for dårlig skrevet og handlet stort sett om akkurat det samme; familie og samlivsdrama med hun, han og en tredjeperson i sofaen.

- Jeg vil karakterisere manusene som dårlige, eller kjedelige. De likner på hverandre og på all den andre dramatikken vi kjenner fra før, var teatersjefens kommentar. Uttalelsen førte til heftig debatt.

ARNE LYGRE TVILTE

Blant de 85 manusene som ble refusert var også skuespill av Arne Lygre. Og dette på en tid da Lygre allerede hadde opplevd å se sine teaterstykker bli spilt på scener i Oslo, Stavanger og i en rekke europeiske land.

- Jeg tror aldri teatersjefen ville ha oppdaget Jon Fosse, Cecilie Løveid eller andre som han nå prater så fint om, den gang de var ferske dramatikere, var Arne Lygres svar. Og så la han til: - Jeg tviler på at jeg vil sende flere manus til Den Nationale Scene.

Teaterhistorien er full av eksempler på det det samme. F.eks. ville ikke DNS sette opp Henrik Ibsens «Gengangere», og fikk dramatikerens vrede mot seg. Da «En folkefiende» forelå året etter, i 1882, hevnet Ibsen seg, og sa blankt nei til DNS. Først da teatret i Bergen

betalte dobbel pris ble han mildere stemt, og «En folkefiende» ble vist. Arne Lygre holder seg til gjeldende satser, og er under teatersjef Agnete G. Haaland nå sterkt ønsket på DNS. - Vi var raskt på banen den gang Arne Lygre meddelte at «Ingenting av meg» kom, men Det Norske Teatret hev seg rundt og klarte å få det inn på spilleplanen før DNS i Bergen, forteller sjefsdramaturg Solrun Toft Iversen ved DNS. - Det er jo bare hyggelig at norske teatre nå kappes om Lygres tekster. De fortjener å bli spilt, og som annen god dramatik er de robuste og rike nok til mange ulike tolkninger, sier Toft Iversen.

STORT NAVN UTE

«Enda en gang har Norge fostret en dramatiker med større navn utenfor landets grenser enn innenfor. Hans navn er Arne Lygre», skrev Lillian Bikset

i Dagbladet da hun intervjuet Lygre i 2012. I samtalen med Dagbladet handlet det om hans spesielle stil innen dramatikken, som sjefsdramaturg Solrun Toft Iversen ved DNS forklarer slik: - Han har en særegen stil som snakker til det menneskelige i oss uansett nasjonalitet. Det er en nøktern renhet i mange av skuespillene hans som gir plass til at man kan dikte seg selv inn. Likevel er Lygre en veldig konkret dramatiker, og det er godt for skuespillerne å ta tak i tekstene hans. Situasjonene er klare og karakterene spennende. Lygre lar gjerne karakterene observere seg selv og relasjonen til andre. Han lar oss oppleve både deres handlinger og deres selvrefleksjon, sier Toft Iversen.

Selv sa Lygre i det nevnte intervjuet med Dagbladet: «Jeg interesserer meg for skismaet – eller overlappingen – mellom et menneskes tale, tenking, følelser. Samtidig som jeg nå snakker med deg, formulerer jeg tanker jeg ikke uttrykker. Jeg får ikke alltid sagt eller gjort akkurat det jeg tenker. Aldri alt jeg føler. Et menneske kan ha en eller flere indre stemmer, som uttrykker noe annet eller mer enn man faktisk sier. Jeg vil la en og samme skikkelse uttrykke flere perspektiver på samme tid», sa Lygre, som aldri skriver om avklarte situasjoner, navngitte steder eller spesifikke tidsrammer. «Om jeg refererer til vår konkrete virkelighet forsvinner all kraft og all min nysgjær-

riighet. Jeg trenger den bevegelsen og den friheten som ligger i en fleksibel setting i forhold til tid og sted», er hans forklaring på det. Da oppsummerte Dagbladet slik: «Med denne åpenheten gir han også rom for ulike tolkninger i de ulike teaterproduksjonene. Kanskje gjør dette det ekstra fristende for regissører å sette ham opp? Kanskje er dette en av grunnene til at hans tekster oversettes til så mange språk og så mange ulike kulturer?»

FLOTT KARRIERE

Faktum er uansett at forfatteren og dramatikerens lenge har nådd bredt ut. Skuespillene hans er oppført på en rekke scener både i Norge og utlandet, blant annet i Danmark, Frankrike, Tyskland, Sveits, Italia, Portugal og Brasil. Spesielt i Frankrike har han et stort navn. 12 språk er skuespillene blitt oversatt til.

Arne Lygre er for tiden husdramatiker ved Nationaltheatret i Oslo (2014–2016). Han debuterte som dramatiker med skuespillet «Mamma og meg og menn», med urpremiere på Rogaland Teater i 1998. Så kom «Brått evig» i 1999 (urpremiere Nationaltheatret). Begge disse stykkene er senere spilt i en rekke europeiske land.

I 2003 kom «Skygge av en gutt», som første gang ble spilt på Det Norske Teatret i Oslo i 2006. Ble nominert til Ibsenprisen for det i 2007. «Mann uten

hensikt» hadde urpremiere på Torshovteatret i Oslo i 2005, og ble senere spilt både i Sveits og Frankrike. «Dager under» forelå i 2006 og fikk urpremiere i utlandet, på Teater Momentum i Odense i 2009. Kamilla Bach Mortensen, som er regissør for den forestillingen du ser i kveld, hadde også regiansvaret for «Dage under» i Danmark. Senere ble det fremført i flere europeiske land.

I 2009 hadde Det Norske Teatret urpremiere på «Så stillhet» («Så blir det stilt»). Der etter kom «Jeg forsvinner», som først ble vist i Paris, før det fikk norgespremiere på Nationaltheatret i august 2012. For dette stykket ble Arne Lygre hedret med Ibsenprisen fra Skien kommune.

Også stykket som vises på DNS nå kom først ut i bokform, for to år siden. Våren 2014 fikk «Ingenting av meg» verdenspremiere på Kulturhuset Stads-teatern i Stockholm. Og bare for å vise hvor anerkjent Arne Lygre nå er blitt: Den britiske storavisen The Guardian sendte anmelder fra London for å få med seg verdenspremierer til den bergenske dramatikerens i Sveriges hovedstad. Det ble da også en meget god anmeldelse, også i The Guardian. Sofia Helin, som mange kjenner som den spesielle politietterforskeren Saga Norén i TV-serien «Broen», hadde den store rollen du i dag ser Ane Skumsvoll i. Helin fikk ovasjoner for sin innsats. Også i The Guardian.

Norgespremierer fant altså sted på Det Norske Teatret i Oslo sist høst. VG trillet terningen til 5. «Lygres sceniske tekstverden har et særpreg som fenger», skrev Dagbladet. Vårt land kalte «Ingenting av meg» en skjønnhetsopplevelse.

OGSÅ PROSA

Lygre er også prosaforfatter, og debuterte med novellesamlingen «Tid inne» i 2004. Den fikk han Brageprisen for. Senere er romanene «Et siste ansikt» og «Min døde mann» utgitt. Han ble tildelt Mads Wiel Nygaards legat i 2009.

Da Lygre mottok den høythengende Ibsenprisen i 2013, het det i juryens begrunnelse: Arne Lygre bruker ulike fortellerperspektiver i sin undersøkelse av vår tids konstante iscenesettelse av egen identitet. Formen speiler innholdet på en elegant, suggerende og intellektuell måte. Han befester sin posisjon som en av våre mest interessante dramatikere.»

Selv sier han: - Jeg forsøker å stole på min egen intuisjon. Skal jeg introdusere et nytt element, må det bygge på det jeg allerede har skrevet. Jeg må vite at det jeg bygger på er godt. Jeg forlater ikke en setning før jeg ser at den er riktig eller sann. Før jeg er fornøyd med den.

INGENTING AV MEG

Av Arne Lygre

Regissør: Kamilla Bach Mortensen

Scenograf og kostymedesigner: Sir Grand Lear

Lysdesigner: Arne Kambestad

Dramaturg: Solrun Toft Iversen

MED Hun: Ane Skumsvoll

Han: Stian Isaksen

Eks: André Søfteland

Mennesket: Marianne Nielsen

Teaterforlag: Colombine Teaterforlag

Inspisient: Carl Mehl | Lydtekniker: Bjarte Våge

Rekvisitør: Magnus Holm/Cathrine Hopstock

Maskør: Silje Lie | Sufflør: Nina Agnethe Kopperdal

Forestillingen varer i ca. 1 time og 20 minutter, ingen pause.

Takk til NRK Super og Barne TV for videoklipp i scenografien.

Dekor og kostymer er produsert på Den Nationale Scenes verksteder. Det er ikke tillatt å fotografere, filme eller gjøre lydopptak under forestillingen.

PREMIERE I TEATERKJELLEREN 9. MAI

i samarbeid med Festspillene i Bergen

«Sproget forbinder os, vi er alle omspundet af sprog og sprog har konsekvenser»

Av regissør Kamilla Bach Mortensen

Sitatet over sier egentlig ganske mye om min innfallsvinkel til Arne Lygre og om hvorfor jeg er begeistret for hans dramatikk.

Det som er fascinerende og utfordrende ved å instruere Arne Lygres dramatikk, er at han samtidig som han skriver en dramatisk medrivende fortelling også skriver frem en form. Hans tekster har et annet og større plan, som hever dem over alminnelige historier. Han skriver nemlig i en form, som insisterer på teatralitet; dette er kun for teateret! Lygres drama stiller krav til iscenesetteren og skuespillerne – så vel som til scenograf, lysdesigner og lyd.

Overordnet sagt, er Lygre ikke en dramatiker som skriver regi inn i sine manuskripter. De består kun av replikker og dialog – men allikevel... Arne Lygre skriver nemlig regien inn i teksten ved enten å la karakteren snakke om seg selv og sine handlinger, eller ved å la dem omtale seg selv i tredjeperson. Han lar dem fortelle om hverandres og egne handlinger og utsagn.

Han lar dem referere hvor de er, hvilken tid på året det er, og han lar dem flytte seg i tid og sted på to replikker.

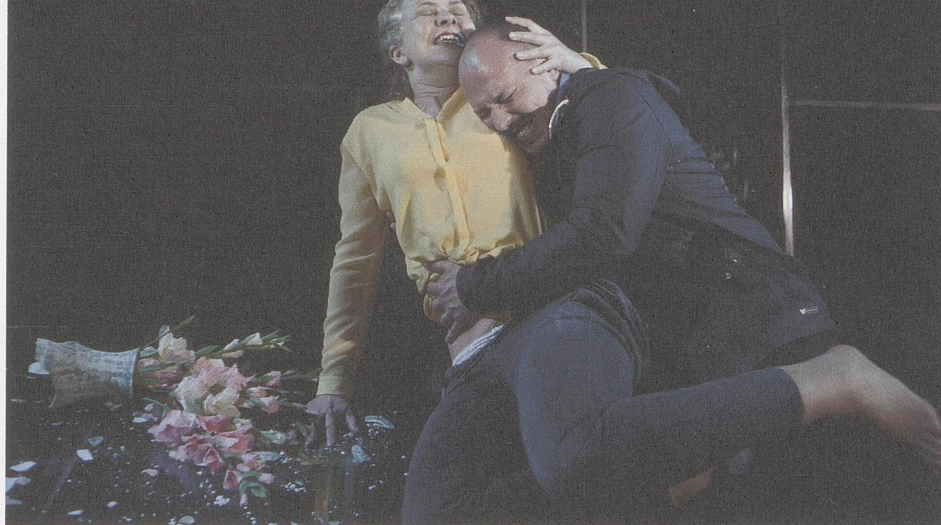
Og hvordan skal man iscenesette en slik form? Hvordan instruerer man en skuespiller, som samtidig sier hva hun gjør eller hva den andre skuespilleren gjør eller sier? Og hvilket rom gjør de det i, når de samtidig forteller hvor de er og hva vi som publikum ser på? Når man i løpet av en replikkveksling kan flytte seg i tid og rom og tilbake igjen? Hvordan blir det dramatisk på en scene? Man kan i hvert fall ikke la personene gjøre nøyaktig det de sier – eller hva?

Og viktigst; hvorfor skriver Arne Lygre på denne måten, i den formen? Hva betyr det? Hva vil han med det?

Hos Arne Lygre har det enkelte drama sin egen historie, den som publikum

opplever, rystes og berøres av. I tillegg til denne, behandler han noen overordnede temaer i sitt forfatterskap, som han setter i spill på forskjellige måter. Han kretser ofte rundt ensomhet, avhengighet, identitet, eksistens, maktspill og relasjoner. Særlig familien får ofte gjennomgå.

Språket og formen bruker han (etter min mening) til å beskrive hvordan vi mennesker er avhengige av hverandre; fordi vi ikke finnes uten språket, uten at vi kommuniserer. Vi bygger våre virkeligheter i samarbeid og skaper fellesskap gjennom det vi sier og gjør – gjennom de historiene vi forteller. Hvis vi sier noe er sant, så blir det sant. Det vi sier gjelder. Hvis du sier lenge nok, at jeg er tykk og dum, så blir jeg sannsynligvis det. Vi gjør hverandre til det vi er! På godt og vondt. Kanskje særlig på vondt.

Vi er jo bare mennesker. Vi er egoistiske, forfølgelige og sårbare. Vi handler utfra det vi kjenner til og kjemper for vår egen historie. I kampens hete glemmer vi det store perspektivet og gripes lett av følelser som misunnelse og hevn. Vi er drevet av maktbegjær og egoisme. Selv om vi sier at vi er to og har bruk for hverandre, så er vi når alt kommer til alt oss selv nærmest. I hvert fall i den verden som jeg beskjeftiger meg med i «Ingenting av meg». Man konkurrerer om historien. Og man har bruk for hverandre for å skape den.

Arne Lygre beskriver en uløselig konflikt i kraft av at det er gjennom språket og kommunikasjon med hverandre vi skaper oss selv. Det er der vår virkelighet blir til og vi konstruerer våre historier. Språket gir oss muligheter, men samtidig er språket det som begrenser oss. Det både definerer og determinerer oss. Vi snakker om at vi er postmoderne og lever i en ny tid hvor vi er frie til å velge, men kan ikke gjøre det uten å referere til modernismen eller til dem vi var tidligere. Hvis Gud og den store historien er død, så refererer språket likevel til det som var og til syvende og sist er vi fremdeles determinerte. Vi er ikke frie, vi er fortsatt bundet.

En av de strukturene Arne Lygre alltid tar oppgjør med er familien. Hans historier er ofte parafraaser over familien som essensen av de nære relasjonene,

de som vi uansett er tvunget til å bygge våre liv i og rundt. Det er det samme hva vi gjør, vi kan ikke unnsnippe fangenskapet eller «familieskapet». Historiene vi forteller og skaper, vil alltid være påvirket av familiens bånd.

Når denne forestillingen starter befinner vi oss i et tomt rom, som blir til en leilighet, hvor en kvinne (Meg) og en litt yngre mann insisterer på å binde seg til hverandre. Hun har forlatt mann og barn, og forsøker å skape seg en ny historie. Dette er en ny begynnelse, blir det sagt. Arne Lygre har altså i denne forestillingen begynt med å oppløse familien, og la en kvinne starte forfra. Hun forsøker å bli en annen. Men familien kan ikke stenges ute. Den historien som kvinnen har forsøkt å gjøre seg fri av, innhenter henne og definerer henne. Vi kan ikke gjøre oss fri fra fortiden, og vi kan ikke unnsnippe historien vår. Selv om vi tror at vi er frie, er vi ikke det.

«En tanke bliver til en handling, som bliver til et karaktertræk og tilsidst selve personligheden».

Til slutt, som en slags etterskrift har jeg lyst til kort å berøre temaet kriser og sorg, fordi form og innhold henger så sterkt sammen hos Arne Lygre. Man sier, at når mennesker utsettes for store kriser i livet (skilsmisse, alvorlig sykdom, dødsfall), inntreffer det et

slags tidehvert. Et tidehvert er den fasen hvor en dyp endring finner sted og en ny tidsalder setter inn. Livet som vi levde og kjente det, den tilværelsen vi forventet ville fortsette, er plutselig forbi. Tiden vendes om og fylles av noe annet. I det vi mister eller utsettes for andre livsomveltende kriser, vil det fellesskapet vi tidligere har vært en del av bli amputert. Våre roller, vår identitet i forhold til dette fellesskapet må redefineres.

«Et tab eller en krise skaber en ny situation, som vi må leve i og med; Tab skaber kontekst for nyt liv».

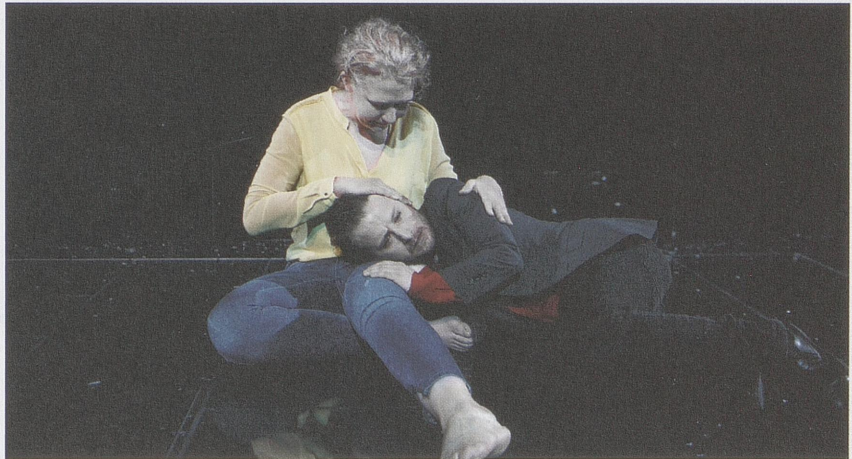
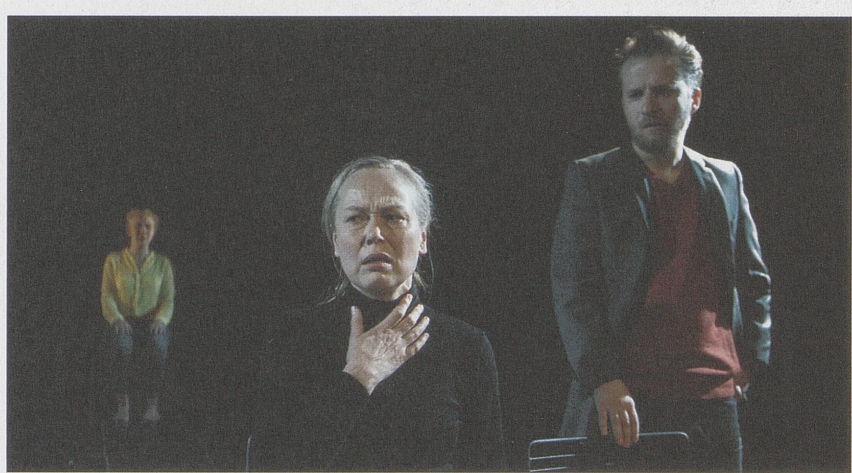
(Kofod: «Døden, Sorgen, Håbet»).

«Jeg mener ikke om mig selv, at jeg har grebet det, men dette ene gør jeg: Jeg glemmer hvad der ligger bagude og strækker mig mod det der ligger forude».

God fornøyelse!

(Kamilla Bach Mortensen siterer fritt etter hukommelsen fra boken "Kommunikation og skabelsen af sociale verdner" av Barnett Pearce. Fra Flemming Kofod Svendsens bok «Døden, sorgen, håbet». Og til slutt er det Paulus som siterers fra et sted i Bibelen.)

169164625

PÅ SCENEN

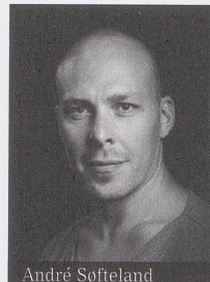
Ane Skumsvoll

Stian Isaksen

Marianne Nielsen

André Sjøfteland

Ane Skumsvoll: Utdannet ved Arts Educational Schools i London og ved Teaterhøgskolen i Helsinki. Jobber som skuespiller, produsent, forfatter og regissør. Har erfaring fra flere teatre, film og TV i inn- og utland. Kanskje kjenner du henne fra NRK-serien «Himmelblå»? Debuterte på DNS som Christina i «Lughnasa» i 2012, og har siden hatt store roller i en rekke stykker. Huskes av mange som fru Linde i «Et dukkehjem» i 2013 og som Gudinnen i «Medealand» i 2014. I år fikk hun også god kritikk for sin tolkning av Emilia i «Othello», der hun blant andre spilte sammen med Bill Pullman.

Marianne Nielsen: En av de mest erfarne og bejublete skuespillerne på DNS. Fast ansatt allerede i 1988, fire år etter hun gikk ut fra Statens Teaterhøgskole. Før DNS var hun på Trøndelag Teater og Teatret Vårt i Molde. Har også gjestet ved andre teatre, men er blitt trofast mot DNS. Her har hun da også hatt en lang rekke storroller i årenes løp. Hun var Anne Pedersdotter i 1990,

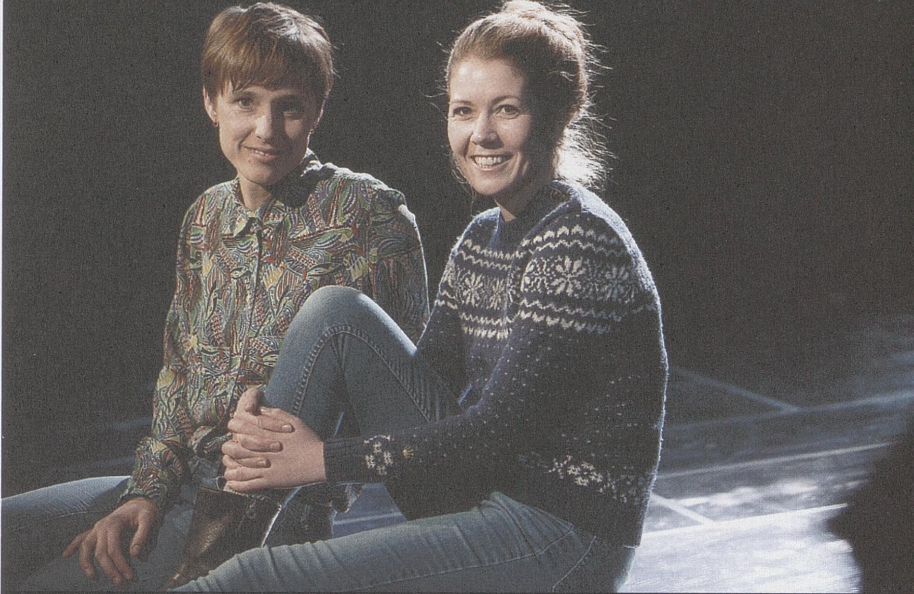
hun var Hedda i Hedda Gabler i 2009, ja hun er en av få kvinner som har spilt Macbeth (2006). I Mariannes tilfelle ville det være urettferdig å fremheve spesielle rolletolkninger. Hun har gjort så mange, og fått så gode tilbakemeldinger. Mange husker henne likevel spesielt godt som Anna i Lars Noréns «Tiden er vårt hjem» i 2007 eller som Blanche Weston i «En sporvogn til begjær» i 2010. De siste årene har du kanskje sett henne som fru van Damm i «Anne Franks dagbok» (2013), som Ingeborg i «Reksten – Firmaets mann» (2014), Irene i «Når vi døde våkner» (2014), eller som Katrine Stockmann i «En folkefiende» i år. Erfaring fra flere filmer, radio og TV. Fått en rekke priser, blant annet en stor internasjonal for beste kvinnelige skuespiller, som Boletta i «Halvbroren» på NRK.

André Sjøfteland: Fikk sitt definitive gjennombrudd i Norge som hovedrolleinnehaver Sivert i «Hellemysrfolket» på DNS i 2014. Heldigvis er han med igjen fra 5. november i år, med sin ny-

delige sangstemme. Utdannet ved Guilford School of Acting i England, og var lenge bosatt i New York. Gjort flere opptredener på teatre i Europa og USA, og hadde blant annet hovedrollen i «Les Misérables» på New London Barn Playhouse i New Hampshire. Etter suksessen som Sivert i «Hellemysrfolket» er Sjøftelands vakre stemme også blitt hørt på Cornerteateret i Bergen, i «Little Shop of Horrors».

Stian Isaksen: Gikk ut fra Teaterhøgskolen i 2008, og debuterte samme året i «Løytnanten frå Inishmore» ved Det Norske Teatret. Han debuterte ved Den Nationale Scene i 2009, og mottok samme året Rampeløkten for sin tolkning av Kavring i «Brødrene Løvehjerte». Stian har siden den gang tolket flere roller ved teatret, og kunne sist bli sett i «RusLAB: En følelsesladet feiring av hjernen». Han har også vært tilknyttet NRK Radioteatret, Jo Strømgren Kompani og Rogaland Teater, og skal høsten 2015 spille hovedrollen i «Fjordmann» ved Sogn og Fjordane Teater.

BAK SCENEN

Regissør Kamilla Bach Mortensen (t.h.) og scenograf og kostymedesigner Ingvild Rømo Grande.

Regissør: Kamilla Bach Mortensen (f.1977) er utdannet ved Statens Teaterskole i Danmark 2006. Siden har hun arbeidet på Aarhus Teater, Nørrebro Teater og Betty Nansen Teatret, samt på mer eksperimentelle scener som bla. Cafe Teatret, Får302, Teater Nordkraft, Mungo Park og Riddersalen. I 2008/2009 var hun kunstnerisk leder for Teater Momentum, hvor hun satte opp urpremieren på Arne Lygres «Dager Under». For denne forestillingen mottok Mortensen en Reumert-nominering for årets beste forestilling.

I 2013 gjestet hun Festspillene med forestillingen «Ondt Blod». Her stiftet hun kontakt med DNS, og det er en stor glede for oss at hun nå er tilbake for å jobbe med husets ensemble. Agnete G. Haalands ønske om å presentere bergenserne for Arne Lygre passet godt

med Kamilla Bach Mortensens mangeårige begeistring og store interesse for hans forfatterskap. Med «Ingenting av meg» Norges-debuterer Mortensen i Lygres egen hjemby.

Scenograf og kostymedesigner:

Scenografduoen «Sir Grand Lear», består av danske Lea Burrows og norske Ingvild Rømo Grande, begge utdannet ved Statens Teaterskole i København. De to har arbeidet tett gjennom 10 år, og i 2014 ga de samarbeidet det offisielle navnet «Sir Grand Lear». Duoen arbeider med scenografi og kostymedesign til alt fra nyskrevet dramatik og eldre tekster, nysirkus, performance, barneteater, utstillingsdesign og i senere tid også egenproduserte prosjekter. De kjennetegnes ved sine ofte nakne, i seg selv uimponerende, men samtidig magiske rom; sceno-

grafiene lever og utvikler seg i kraft av skuespillerne, og nøkkelen til det gode rommet, finner de i et åpen og krevende samarbeidsprosess fra tidlige skisser til ferdig forestilling.

Sir Grand Lear har base i København og står sammen bak et femtitalls produksjoner, i Norge, Sverige og Danmark på bl.a Trøndelag Teater, Helsingborg Stadsteater, Betty Nansen Teatret, Nørrebro Teater, Mungo Park, Teater Momentum og Cafe Teatret. Kamilla Bach Mortensen og Ingvild R. Grande har dessuten flere felles oppsetninger bak seg, bl.a Arne Lygres «Dager Under» på Teater Momentum som ble Reumert-nominert i 2009. «Ingenting av Meg» er Sir Grand Lear's første oppsetning på DNS.

Enkelt dager

AS Den Nationale Scene, Pb 78 Sentrum, 5803 Bergen, Tlf.: 55 54 97 00, Billetter: 55 60 70 80 | Ansvarlig utgiver: Agnete G. Haaland
Redaktør: Finn Bjørn Tønder | I redaksjonen: Ole Friele jr., Kamilla Bach Mortensen, Solrun Toft Iversen og Stian Isaksen.
Scenefoto: Odd Mehus | Portrettfoto: Magnus Skrede | Design: Neolab by Knowit | Trykk: Bodoni | Program nr. 5 – 2015 | Kr. 30,-

OBOS

DNB

Scandic

FESTSPILLENE
I BERGEN